

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. B. A. M.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2021 č. j. OAM-866/ZA-ZA11-ZA03-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že ve své opakované žádosti uvedl takové skutečnosti, které lze považovat za nové a to, že má mentální problémy a je částečně schizofrenik, tyto skutečnosti však žalovaný neměl vůbec hodnotit. Dle jeho názoru žalovaný shromáždil zcela obecné zprávy o zemi původu, které se nijak netýkaly jeho zdravotních problémů.

Nebyla také posouzena délka pobytu žalobce na území České republiky, tudíž nebylo zjištěno, zda by případné vycestování nebylo v rozporu s mezinárodními závazky plynoucími z čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dle také „Úmluva“). Měl za to, že jeho žádost neměla být vyhodnocena jako nepřijatelná, neboť jím uváděné skutečnosti je nutno považovat za nové, opírají se o důvod vážné újmy. V závěru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své úřední činnosti porušil ustanovení zákona a následně vydal nezákonné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce a na žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.
4. Při jednání konaném před zdejšími soudem dne 17. 5. 2022 žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný se z neúčasti při jednání omluvil.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 10. 2021, údaje k žádosti ze dne 19. 10. 2021, podklady z předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, informace OAMP – Kamerun: Zdravotní péče – obecné informace, kardiologie, psychiatrie ze dne 21. 10. 2021, informace OAMP – Kamerun: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 6. 2021, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 109306-6/2021-LPTP ze dne 30. 4. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-866/ZA-ZA11-ZA03-2021 ze dne 17. 12. 2021.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 15. 10. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které uvedl, že se narodil v Kamerunské republice, jeho etnická příslušnost je Bamile Kes, národnost kamerunská, dorozumí se anglickým a francouzským jazykem. Jeho náboženským přesvědčením je křesťanství, politické přesvědčení nemá. Ve vlasti žil ve městě x, na adrese, kde v současné době žije jeho bratr. Z vlasti vycestoval v roce 2006 díky programu AIESEC, kdy absolvoval jednoroční stáž v České republice, od tohoto roku pobýval v České republice, ale do Kamerunu se třikrát vrátil na návštěvu. O mezinárodní ochranu žádal již v dubnu roku 2017. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý, avšak má depresi, úzkosti a symptomy schizofrenie, doktora však pravidelně nenavštěvuje, naposledy navštívil lékaře v roce 2011. Léky, které mu byly předepsány, měly ale mnoho vedlejších účinků, a proto se žalobce rozhodl své problémy řešit nábožensky. V současné době má stejné psychické problémy jako v minulosti, avšak domnívá se, že mu Bůh pomůže. O mezinárodní ochranu žádá, protože má mentální problémy, napadají ho síly, tyto síly ničí jeho profesionální kariéru i osobní život. Uvedl také, že má depresi, úzkosti a slyší hlasy, domnívá se, že ho někdo proklel. K prokletí mělo dojít v České republice v roce 2010, když se nacházel v kanceláři, proklel ho údajně jeden bílý muž z Dánska. Jeho víra mu řekla, že byl proklet tímto mužem, měl za to, že tuto jeho domněnku může potvrdit papež. Z důvodu prokletí žije v neustálém

strachu, obává se o budoucnost. Žádné další důvody žádosti o mezinárodní ochranu nemá, o svých psychických problémech hovořil již v první žádosti, ale nezmínil, že ho proklel dánský muž. Rovněž se dle jeho názoru změnila situace v Kamerunu, je tam problém mezi anglofonní a frankofonní částí populace, jelikož situace v zemi původu není stabilní, tak se žalobce chce se svými problémy vypořádat na území České republiky, ale nechce je řešit s lékaři, ale prostřednictvím víry.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
10. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
11. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
12. Soud považuje za nepochybné, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu opakovaně dne 15. 10. 2021. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Aby byla opakovaná žádost přípustná, musí v ní být uvedeny takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Žalobce ve své opakované žádosti nově uvedl pouze to, že již ví, proč trpí schizofrenií, a to konkrétně proto, že ho proklel bílý dánský muž. Dle soudu žalobcem uvedená nová skutečnost neprokazuje, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu. Skutečnost, že žalobce proklel bílý dánský muž, a proto trpí schizofrenií, nemůže za žádných okolností naplnit podmínky ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
13. Nepravdivé je žalobní tvrzení žalobce, že oproti původní podané žádosti nově uvedl, že má mentální problémy, a že je schizofrenik, neboť tyto skutečnosti již uváděl během řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což soud ověřil ze spisového materiálu. Žalobce ve své žádosti ze dne 10. 4. 2017 velmi obsáhle hovořil o svém kolapsu v roce 2010 a následném umístění do psychiatrické léčebny, kde mu byla diagnostikována schizofrenie. Mentální problémy žalobce, včetně diagnostikované schizofrenie, již byly předmětem prvního řízení o mezinárodní ochraně a nejedná se tedy o nové skutečnosti, jak tvrdil žalobce.
14. Vzhledem k tomu, že mentální problémy žalobce byly již posuzovány v přechodném řízení, tak žalovaný nebyl povinen v přezkoumávaném případě obstarávat podklady ohledně zdravotnictví a možnosti léčby žalobce v zemi původu. Přesto tak učinil, neboť součástí spisového materiálu je informace OAMP – Kamerun: Zdravotní péče – obecné informace, kardiologie, psychiatrie ze dne 21. 10. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

15. Dle soudu důvodem pro podání žádosti je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, kdy sám žalobce v předchozím řízení uváděl, že má od roku 2011 problémy legalizovat si pobyt na území a že mu právní zástupce poradil požádat o azyl, aby mohl zůstat v České republice. Z veškerých skutkových zjištění plynoucích z dosavadní historie pobytu žalobce a z jeho tvrzení v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, je zřejmé, že jediným účelem podání žádosti je alespoň dočasná legalizace jeho pobytu. Nejvyšší správní soud přitom dlouhodobě odmítá snahu o legalizaci pobytu cizince prostřednictvím institutů azylového práva (viz např. rozsudky ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, č. 397/2004 Sb. NSS a další).
16. K otázce porušení práva na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy zdejší soud uvádí, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře se již k této otázce mnohokrát vyjádřil a poukázal na výjimečné okolnosti, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, a být tak důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 - 55). Tyto výjimečné okolnosti nebyly v případě žalobce dány. Žalobce netvrdil, že má na území České republiky takové vazby, jejichž narušením by mu mohla vzniknout újma takové intenzity, která by opodstatňovala udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Samotná délka doby, po níž žalobce pobýval na území České republiky (15-16 let), taktéž nepředstavuje bez dalšího okolnost, jež by o zásahu do soukromého a rodinného života mohla svědčit. Co se týče přerušení sociálních vazeb na území České republiky, soud má za to, že nutně nemusejí být zcela přetrhány, neboť žalobci neudělení mezinárodní ochrany nebrání přicestovat zpět do České republiky. Ani v případě humanitárního azylu není podstatnou délkou žalobcova pobytu na území České republiky, jak dovodil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52. Závěry žalovaného jsou tedy v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
17. Soud má za to, že žalovaný postupoval správně, když žádost žalobce posoudil jako nepřipustnou podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
18. Soud tedy uzavírá, že žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména získal od žalobce údaje k jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kde žalobce potvrdil, že žádá o mezinárodní ochranu ze stejných důvodů jako ve své první žádosti. Řádně posoudil, zda žalobcem uvedené skutečnosti lze považovat za nové či azylově relevantní ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli. Žádost byla posouzena jako nepřipustná a řízení o ní bylo zastaveno, věc tedy nebyla meritorně projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje.
19. Žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladené právními předpisy, závěry žalovaného jsou dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodněny, z výroku rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, jak byla vyřešena otázka, která byla předmětem řízení. Námitky žalobce, tak nemohou obstát.

20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o opakovaném návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. května 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně